

Arrest

nr. 182 611 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2016 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben de Kosovaarse nationaliteit en zijn Roma.

Op 9 december 2015 werd door verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend.

Deze aanvraag werd op 16 februari 2016 onontvankelijk verklaard. Eveneens op 16 februari 2016 werden ten aanzien van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten genomen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die op 29 februari 2016 werden betekend, vormen de bestreden beslissingen en luiden als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1” van de wet van 15 december 1980, verblijft hij In het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet In het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.11.2015, hem betekend op 19.11.2015.”

Tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o *Krachtens artikel 7, eerste lid, 14 van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- o *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.11.2015, haar betekend op 19.11.2015”

Derde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.11.2015, haar betekend op 19.11.2015.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en “*van het Abdida-arrest*”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. De bestreden beslissingen moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet.

2.4. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers geen houders zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Zij zijn niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. Daar zij daarenboven als onderdanen van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg hebben gegeven krijgen zij geen termijn om het land te verlaten toegekend. Verzoekers gaven geen gevolg aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2015, hen betekend op 19 november 2015.

2.5. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. Verzoekers verwijzen naar de uitspraak van het Hof van Justitie van 18 december 2014 (het Abdida-arrest). Ze zijn van oordeel dat ze zich in dezelfde situatie bevinden en stippen aan dat hun beroep tegen de beslissing tot weigering van verlenging van hun machtiging tot verblijf nog hangende is. Om deze redenen menen ze dat de bestreden bevelen dit arrest miskennen en dat ook alle andere aangevoerde schendingen gegrond zijn.

2.8. In casu heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de beslissing tot weigering van verlenging van hun machtiging tot verblijf bij arrest nr. 182 609 van 21 februari 2017 verworpen. In casu is er dus geen sprake meer van een hangend beroep en evenmin kunnen verzoekers nog voorhouden dat er sprake is van een dermate ernstige ziekte dat zij niet zouden kunnen worden verwijderd. Verzoekers hebben dan ook geen belang meer bij hun kritiek.

Met hun betoog maken verzoekers de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geenszins aannemelijk.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.11. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bespreking supra blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding en een correcte kwalificatie van de feiten tot zijn conclusie is gekomen, verzoekers betwisten dit overigens geenszins, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.12. Verzoekers halen voorts de schending het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aan. Ze geven hierbij echter niet te kennen op welke wijze de bestreden beslissing het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel precies schendt. Waar verzoekers de schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel opwerpen stelt de Raad vast dat verzoekers dit begrip in feite enkel nominatief vermelden, doch nalaten enige toelichting te verschaffen over de precieze wijze waarop de bestreden beslissingen dit beginsel zouden schenden. Hierdoor wordt aan de verwerende partij de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Naar vaste rechtspraak is dit onderdeel van het enig middel om die reden dan ook onontvankelijk (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750). Verzoekers hebben overigens geen enkele kritiek op de eigen motivering van de bestreden beslissingen van 16 februari 2016.

Het enig middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU